

Dosarul nr. 2rac-216/2021

prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul central (jud. A. Balan)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, V. Buhnaci, D. Dulghieru)

DECIZIE

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Iuminav-Grup”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Iuminav-Grup” împotriva Gospodăriei Țărănești „Ghilinschi Dumitru F.” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Iuminav-Grup” și a fost menținută hotărârea din 09 noiembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul central, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La 17 iunie 2020 SRL „Iuminav- Grup” a depus cerere de chemare în judecată împotriva GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, între GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” în calitate de vânzător și SRL „Iuminav-Grup” în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.1/18 din 02 iunie 2017.

Conform pct.1.1 al contractului, vânzătorul se obligă să vândă, iar cumpărătorul se obligă să recepționeze și să achite costul materialului săditor pomicol comandat, și anume pomi specia măr, soiul super chief în număr de 12000 de bucăți, a câte 18 lei bucata, valoarea totală a contractului constituind suma de 216000 de lei.

Conform pct.1.3 al contractului, cumpărătorul efectuează plata preventivă la semnarea contractului, în mărime de 21600 de lei.

A notat că, la 18 iulie 2017, SRL „Iuminav - Grup” și-a onorat obligațiile de achitare a plății preventive în sumă de 21600 de lei, însă pîrîtul GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” nu a livrat marfa comandată.

A invocat că, la solicitările sale către vânzătorul GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” de ai fi transmisă marfa, sau soldat doar cu promisiuni.

A susținut că, la 20 mai 2020, a expediat în adresa intimatului o notificare privind restituirea sumei achitate în termen de 7 zile de la data recepționării, însă pînă la momentul depunerii cererii de chemare în judecată intimatul nu a restituit suma și nici nu a dat răspuns la notificare.

A solicitat SRL „Iuminav-Grup”, admiterea cererii de chemare în judecată, încasarea din contul GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” a datoriei în sumă de 21600 de lei, a taxei de stat în mărime de 648 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 de lei.

Prin hotărîrea din 09 noiembrie 2020 a Judecătorei Orhei, sediul central, acțiunea depusă de SRL „Iuminav-Grup” a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 30 noiembrie 2020, SRL „Iuminav-Grup” a declarat apel împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărîrii din 09 noiembrie 2020 a Judecătorei Orhei, sediul central, cu emiterea unei noi hotărîri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

Prin decizia din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de SRL „Iuminav-Grup” și a fost menținută hotărîrea din 09 noiembrie 2020 a Judecătorei Orhei, sediul central.

La 16 iulie 2021, prin intermediul oficiului poștal, SRL „Iuminav-Grup”, reprezentată de administratorul Iulian Cojuhari, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare la emiterea soluției de respingere a acțiunii nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele cauzei și nu au aplicat prevederile legale corespunzătoare. Or, în cadrul ședințelor de judecată a fost demonstrat faptul că între GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” în calitatea de vânzător și SRL „Iuminav-Grup” în calitate de cumpărător a fost încheiat contractul de vânzare – cumpărare nr. 1/18 din 02 iunie 2017, în baza căruia vânzătorul s-a obligat să vîndă, iar cumpărătorul s-a obligat să recepționeze și să achite costul materialului săditor pomicol comandat, și anume pomi specia măr, soiul super chief în număr de 12000 bucăți, a cîte 18 lei bucata, valoarea contractului constituind 21600 de lei.

A susținut că, la rîndul său, conform condițiilor contractului încheiat, cumpărătorul efectuează plata preventivă la semnarea contractului, în mărime de 21600 de lei.

În contextul dat, SRL „Iuminav Grup” a susținut că, la data de 18 iulie 2017 și-a onorat obligațiile de achitare a plății preventive în sumă de 21600 de lei, însă GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” nu a livrat marfa (materialul săditor pomicol comandat), iar ca urmare consideră justificată restituirea sumei achitate în mărime de 21600 de lei.

Totodată, recurentul în cererea de recurs a făcut trimitere la art.709, 735 alin.(1), 738 Codul civil, care reglementează rezoluțiunea contractului pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a acestuia, inclusiv a faptului că după rezoluțiune, creditorul poate cere acoperirea prejudiciului produs prin neexecutarea contractului, cu excepția cazului cînd debitorului nu îi este imputabilă cauza rezoluțiunii.

A învederat recurentul că, intimatul cu rea-credință a încheiat contractul de vânzare-cumpărare în speță, fiind conștient din start că nu-și va executa obligațiile

contractuale. Or, avansul a fost primit, însă obligațiile de plantare, creștere și eliberare a mărfii nu au fost executate.

A mai conturat că, este incorectă logica instanței de apel, expusă în decizia contestată, precum că recurentul/reclamant era obligat să achite costul total al mărfii, ca doar ulterior să poată să invoce neexecutarea obligațiilor și restituirea sumei achitate. În acest context, a invocat situația de îmbogățire fără justă cauză a intimatului, enunțând prevederile legislației civile la capitolul dat.

A susținut că instanțele de judecată eronat au constatat că, SRL „Iuminav-Grup” are comportament de rea-credință, or, reclamanta a achitat prima tranșă, iar luând în considerație faptul că, intimatul a fost de negăsit și nu a prezentat dovada faptului că, a sădit materialul pomicol, fapt ce nu a fost demonstrat nici instanței de apel și nici primei instanță, au fost nevoiți să stopeze achitățile, pentru ca ulterior să se constate că, G.Ț. „Ghilinschi Dumitru F.” nu avea intenții să-și execute obligațiile contractuale de la bun început.

A susținut că, instanța de apel nu a luat în considerație faptul că, G.Ț. „Ghilinschi Dumitru F.” urma să-și execute obligațiile contractuale până la 15 aprilie 2019, iar S.R.L. „Iuminav-Grup” i-a expediat notificarea 20 mai 2020, care a fost lăsată fără nici un răspuns de către partea intimată.

Or, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că, odată ce G.Ț. „Ghilinschi Dumitru F.” a primit prima tranșă, și ar fi pornit procesul de executare a obligațiilor contractuale, atunci ar fi expediat în perioada anilor 2018 - 2019 notificări către SRL „Iuminav-Grup” cu privire la achitarea sumelor restante și ridicarea mărfii, însă nu a făcut acest fapt. Ceea ce demonstrează încă odată că, G.Ț. „Ghilinschi Dumitru F.” nu și-a executat obligațiile contractuale și este de rea-credință.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Din actele cauzei rezultă că instanța de apel a emis decizia contestată la 12 mai 2021 și a expediat copia acesteia participanților la proces prin intermediul oficiului poștal la 07 iunie 2021 (f.d.84), însă la materialele cauzei lipsesc probe, prin care s-ar confirma momentul comunicării deciziei recurentului.

Astfel, recursul declarat la 16 iulie 2021 de către SRL „Iuminav-Grup” se consideră a fi în termenul prevăzut de lege.

Prin notificarea din 05 august 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a expediat intimatului copia recursului și l-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 13 august 2021, G.Ț. „Ghilinschi Dumitru F.” a recepționat copia recursului, fapt confirmat prin avizul de recepție a scrisorii (f.d.102), însă până la data examinării cauzei nu a depus referință.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) din Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 06 octombrie 2021 a considerat recursul declarat de SRL „Iuminav-Grup” admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 441 din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 din Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărîrea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Din materialele cauzei rezultă că SRL „Iuminav-Grup” înaintînd acțiune în judecată împotriva GT „Ghilinschi Dumitru F.” a solicitat încasarea datoriei în sumă de 21600 de lei, achitată în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr.1/18 din 02 iunie 2017, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu examinarea prezentei cauze, prima instanță prin hotărârea din 09 noiembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul central, a respins acțiunea depusă de SRL „Iuminav-Grup” ca fiind neîntemeiată.

În susținerea soluției sale, prima instanță a reținut că achitarea de către reclamant în contul pîrîtului a sumei de 21600 de lei, sumă care constituie o plată preventivă din valoarea contractului de 216000 de lei, nu constituie executare integrală a contractului de către SRL „Iuminav-Grup”, or, după achitarea sumei de 21600 de lei, pîrîtul a inițiat procesul de dobîndire a materialului săditor, suportînd cheltuieli, materialul pomicol săditor urmînd a fi obținut în perioada 02 iunie 2017-15 aprilie 2019. Transmiterea materialului săditor pomicol în speță urma a fi efectuată doar după achitarea tranșei de 43200 de lei în luna mai 2018 și a sumei de 151200 de lei înainte de recepționarea materialului respectiv.

A mai conchis prima instanță că, livrarea materialului săditor pomicol comandat de apelant, nu poate să survină ca urmare a achitării doar a unei plăți preventive în mărime de 21600 de lei în condițiile în care apelantul SRL „Iuminav-Grup” nu a achitat producătorului GT „Ghilinschi Dumitru F.” restul sumei de 194000 de lei.

Prima instanță a apreciat comportamentul reclamantului ca fiind unul de rea-credință și neechitabil. Or, este inadmisibil de a pretinde la executarea integrală a unui contract de livrare a mărfii (care se obține printr-un proces ce evoluează în timp), în condițiile în care nu este executată obligația de plată stabilită în contract.

Așadar, prima instanță a constatat lipsa unui temei legal de încasare a sumei de 21600 de lei, cu titlu de datorie. Totodată, a conchis că reieșind din condițiile contractului încheiat între părți nu se reține vreo datorie a intimatului către apelant.

La rîndul său, suma de 21600 de lei nu poate fi calificată drept datorie contractuală, or apelantul este partea, care nu a urmat continuitatea contractuală, ce ar fi dus la finalitatea executării contractului.

Judecând cauza în ordine de apel, instanța de apel a menținut soluția pronunțată de prima instanță.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel SRL „Iuminav-Grup” a declarat recurs.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, verificând legalitatea deciziei atacate, a constatat că, instanța de apel la examinarea cazului din speță a aplicat corect normele de drept material și procedural, și a dat o apreciere corespunzătoare probelor administrate la actele cauzei, prin urmare a emis o decizie legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) Codul de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Din actele cauzei s-a stabilit că la 02 iunie 2017, între Gospodăria Țărănească „Ghilinschi Dumitru F.” și Societatea cu Răspundere Limitată „Iuminav Grup” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.1/18 prin care vânzătorul vinde iar cumpărătorul se obligă să achite costul materialului săditor pomicol comandat, valoarea contractului fiind de 216000 de lei.

La fel, instanța de apel a reținut că prin pct.1.3. al contractului încheiat între părțile în litigiu, a fost stabilită ordinea de achitare a contractului și anume, cumpărătorul efectuează plata preventivă la semnarea contractului în mărime de 21600 de lei, a două tranșă urma a fi achitată în luna mai 2018 în mărime de 43200 de lei. Achitarea definitivă pentru materialul săditor contractat, a fost stabilit că se efectuează cu 5 zile înainte de recepționarea materialului săditor, în mărime de 151200 lei (f.d.17).

În contextul expus, se atestă că contractatul enunțat este unul cu executare succesivă, care intră în vigoare la momentul plății preventive și este valabil pentru perioada 02 iunie 2017 – 15 aprilie 2019, dispoziții stipulate la pct. 1.4 și 5.1 a contractului (f.d.17).

Conform ordinului de plată anexat la materialele cauzei, se atestă că la data de 18 iulie 2017, SRL „Iuminav-Grup” a achitat în beneficiul GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” suma de 21600 de lei, cu titlu de avans pentru material săditor pomicol conform contractului nr.1/18 din 02 iunie 2017 (f.d.8).

Totodată, s-a stabilit că la data de 23 mai 2020, în adresa GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” a fost expediată o notificare de către SRL „Iuminav-Grup”, prin care ultimul a menționat că la 18 iulie 2017, acesta și-a onorat obligațiile de achitare a plății preventive în sumă de 21600 de lei, însă GȚ „Ghilinschi Dumitru F.”, nu a livrat marfa, solicitând astfel restituirea sumei de 21600 de lei (f.d.12-13).

De asemenea, din materialele dosarului s-a mai stabilit că, potrivit certificatului de valoare biologică emis de Agenția Națională pentru Siguranța Alimentelor, Direcția Control Semincer din 06 noiembrie 2018, materialul săditor specia măr, portaltoi ”M9”, altoi ”super chief”, în cantitatea de 13000, corespunde prevederilor și standardelor legislației în vigoare (f.d.26).

Conform art.753 alin.(1) Codul civil (în vigoare pînă la 01 martie 2019), prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vânzător) se obligă să predea un bun în

proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit.

Conform art.666 Codul civil (în vigoare pînă la 01 martie 2019), contractul este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic. Contractul poate fi de adeziune sau negociat, sinalagmatic sau unilateral (generează obligații doar pentru una dintre părți), comutativ sau aleatoriu și cu executare instantanee sau succesivă, precum și de consumator.

Art.667 alin. (1) Codul civil (în vigoare pînă la 01 martie 2019), este reglementat faptul că părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele normelor imperative de drept, contracte și pot stabili conținutul lor. Dacă, în scopul protecției intereselor prioritare ale societății sau ale unui individ, efectele unui contract depind de încuviințarea autorităților statului, limitările și condiționările trebuie reglementate prin lege.

Totodată, art.668 alin.(1) Codul civil (în vigoare pînă la 01 martie 2019) stipulează că, contractul încheiat legal obligă părțile nu numai la ceea ce au stipulat expres, dar și la tot ceea ce rezultă din natura lui în conformitate cu legea, cu uzanțele sau cu principiile echității.

Astfel, ca urmare a coroborării cadrului legal expus asupra circumstanțelor de fapt ale speței examinate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit a Curții Supreme de Justiție, conchide că atât prima instanță, cât și instanța de apel just au ajuns la concluzia de a respinge acțiunea depusă de SRL „Iuminav-Grup”.

La caz, instanța de recurs reține și prevederile art.1 Codul civil, legislația civilă este întemeiată pe recunoașterea egalității participanților la raporturile reglementate de ea, libertății contractuale, inadmisibilității imixtiunii în afacerile private, necesității de realizare liberă a drepturilor civile, de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată și de apărare judiciară a lor.

Persoanele fizice și juridice sunt libere să stabilească pe bază de contract drepturile și obligațiile lor, orice alte condiții contractuale, dacă acestea nu contravin legii.

Principiul libertății contractuale este dezvoltat în art.667 Cod civil (în vigoare pînă la 01 martie 2019), potrivit căruia părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele normelor imperative de drept, contracte și pot stabili conținutul lor. Numai părțile, prin acordul lor, pot modifica sau rezilia un contract valabil încheiat (art.668 alin.(3) Cod civil).

Astfel, incontestabil este faptul că părțile în litigiu nu au încheiat un contract cu executare imediată, dar unul cu executare pe anumite etape, la fiecare dintre ele avînd drepturi și obligații stabilite în contract. Încheierea unui asemenea contract este generată de natura obiectului contractat.

Or, este cert stabilit faptul că recurentul și-a manifestat voința sa de a procura material săditor pomicol.

Prim prisma Legii cu privire la pomicultură din 1996, cu modificările ulterioare, este definită noțiunea de material săditor pomicol. Astfel, se consideră material săditor pomicol materialul obținut în urma înmulțirii generative și vegetative, care include: a) materialul biologic de reproducție a plantelor fructifere – sîmburi și semințe, părți de plantă sau plante întregi, inclusiv portaltoiuri; b) materialul pentru

plantare și replantare, constituit din pomi, inclusiv pomi altoiți și plante pomicole fructifere, destinate producerii de fructe. Materialul biologic de reproducție se obține în plantațiile-mamă speciale pentru material semincer, ramuri altoi, marcote, drajoni, butași și stoloni, aprobate, testate la viroze și neafectate de boli și dăunători de carantină. Materialul săditor pomicol pentru plantare și replantare se obține în pepiniere pomicole, cu respectarea asolamentului respectiv.

În acest sens, ținând cont și de explicațiile părților, obținerea materialului săditor pomicol, la caz materialul specificat solicitat de client (măr, portaltoi nr.9, altoi super chief), este un proces de o anumită durată, care se presupune acțiuni și procese în timp, soldate cu cheltuieli. Or, în speța examinată, recurentul de fapt a comandat un anumit material pomicol săditor, ce urma a fi obținut într-o anumită perioadă de către intimat. Respectiv, la anumite etape, urmau a fi suportate cheltuieli de producător, circumstanțe care au fost convenite de părțile contractuale și calificate drept preț ce urma a fi achitat pe etape.

Astfel, achitarea de către recurent în contul intimatului a sumei de 21600 de lei, sumă care constituie o plată preventivă din valoarea contractului de 216000 de lei, nu constituie executarea integrală a contractului de către recurentul SRL „Luminav Grup”. Or, după achitarea sumei de 21600 de lei, intimatul a inițiat procesul de dobândire a materialului săditor, suportând cheltuieli, materialul pomicol săditor urmînd a fi obținut în perioada 02 iunie 2017-15 aprilie 2019. Transmiterea materialului săditor pomicol în speță, urma a fi efectuată doar după achitarea tranșei de 43200 de lei în luna mai 2018 și a sumei de 151200 de lei înainte de recepționarea materialului respectiv.

În circumstanțele expuse, Colegiul lărgit conchide că, livrarea materialului săditor pomicol comandat de reclamantul/recurent, nu poate să survină ca urmare a achitării doar a unei plăți preventive în mărime de 21600 de lei, în condițiile în care recurentul SRL „Luminav-Grup” nu a achitat producătorului GȚ „Ghilinschi Dumitru F.” restul sumei de 194000 de lei.

Ținînd cont de principul bunei-credințe în raporturile contractuale, temeinic și legal instanțele de judecată ierarhic inferioare au apreciat comportamentul reclamantului/recurent ca fiind unul de rea-credință și neechitabil. Or, este inadmisibil de a pretinde la executarea integrală a unui contract de livrare a mărfii (care se obține printr-un proces ce evoluează în timp), în condițiile în care nu este executată obligația de plată stabilită în contract.

Prin urmare, instanța de recurs reține lipsa unui temei legal de încasare a sumei de 21600 de lei, cu titlu de datorie. Totodată, ținînd cont de dispozițiile contractului în speță și faptele certificate, nu se reține vreo datorie a intimatului către recurent. La rîndul său, suma de 21600 de lei nu poate fi calificată drept datorie contractuală, or recurentul este partea, care nu a urmat continuitatea contractuală, ce ar fi dus la finalitatea executării contractului.

În acest sens, Codul civil, la art.735, consacră regula, potrivit căreia rezoluțiunea (rezilierea) contractului este admisă doar în cazul unei neexecutări esențiale. Potrivit reglementărilor Codului civil, în cazul în care există o neexecutare esențială a obligațiilor asumate de către una din părți, cealaltă parte are posibilitatea de a alege una din următoarele opțiuni: a) să invoce excepția de neexecutare a contractului; b) să ceară executarea silită în natură (dacă aceasta este posibilă) sau executarea prin echivalent (despăgubiri), sau c) să rezoluționeze contractul, pretinzînd eventual și

despăgubiri. Acest drept de opțiune reprezintă expresia echilibrului necesar dintre principiul forței obligatorii a contractului, principiul executării în natură și cu bună credință a obligațiilor asumate și principiul echității.

Mai mult, Colegiul lărgit menționează că în notificarea expediată intimatului, recurentul a solicitat doar restituirea datoriei, fără a se referi la voința sa de rezoluțiune sau reziliere a contractului.

La fel, urmează a se ține cont de faptul că contractul dat este unul cu executare succesivă, respectiv, încetarea contractului dat poate avea loc doar cu efecte juridice în viitor și nicidecum cu revenirea părților la poziția inițială, după cum ar opta recurentul. Teza dată este argumentată prin faptul că suma preventivă achitată în mărime de 21600 de lei, a fost consumată prin procurarea materialului semincer și alte procese incipiente, care nu au fost soldate cu acțiuni finale din lipsa achitărilor ulterioare din partea recurentului.

În condițiile date, pretinderea recurentului la achitarea sumei de 21600 de lei cu titlu de datorie este lipsită de suport legal. Or, just instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că nu sînt prezente condițiile legale pentru a impune intimatul să achite suma respectivă.

De asemenea, instanța de recurs consideră că este întemeiată soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare bazate pe art. 94 și 96 din Codul de procedură civilă cu privire la respingerea cererii cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

În aceste condiții, nu pot fi reținute argumentele recurentului precum că instanța de apel la examinarea cauzei nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei și că a aplicat eronat normele de drept material și procedural, deoarece acestea sunt declarative și lipsite de suport probatoriu.

Cu referire la argumentele recurentului invocate în recurs, Colegiul lărgit relevă că acestea prezintă o reproducere a argumentelor invocate în acțiunea și în cererea de apel, și nu pot fi reținute de către instanța de recurs, deoarece se combat cu cele invocate supra și se axează asupra circumstanțelor care au fost constatate și elucidate pe deplin de instanța de apel și prima instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și a normelor de drept material.

Astfel, ținând cont de concluziile expuse supra, instanța de recurs apreciază că decizia instanței de apel cuprinde examinarea chestiunilor în fapt și în drept și aplicarea corectă a cadrului legal, ce guvernează raportul material litigios, astfel încât fiind asigurată securitatea juridică ce garantează previzibilitatea atât a conținutului regulii de drept cât și a aplicării sale, bazată pe suportul probator existent la materialele cauzei coroborat cu cadrul legal pertinent.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt întemeiate și legale, iar argumentele invocate de către recurent sunt neîntemeiate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și de a menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Iuminav-Grup”.

Se menține decizia din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 09 noiembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul central, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Iuminav-Grup” împotriva Gospodăriei Țărănești „Ghilinschi Dumitru F.” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Iurie Bejenaru